

2. Să alergăm în cursa care ne-a fost pusă înainte

„Și noi, deci, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu răbdare în cursa care ne-a fost pusă înainte, uitându-ne la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu. Uitați-vă deci bine la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” (Evr. 12:1-3, ASV)

Unu

Dumnezeu pune înaintea oamenilor două lucruri la care ei să ia aminte: mai întâi, El pune viața veșnică înaintea păcătoșilor; și, în al doilea rând, pune Împărăția înaintea tuturor celor care au primit deja viața veșnică. Toți cei care cred au viața veșnică; însă, așa cum le-a spus Isus ucenicilor Săi care crezuseră, „Dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Mat. 5:20, TBS). Domnul Isus a mai spus și că: „Nu orișicare-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Mat. 7:21). Ni se arată, așadar, că pentru a primi viața veșnică este nevoie numai de credință, dar pentru a intra în Împărăție trebuie îndeplinită o condiție.

Curând după ce o persoană este mântuită, ea este așezată de Dumnezeu într-o cursă care-i stă înainte. Toată viața creștinului poate fi comparată cu alergarea într-o cursă. Dar aceasta nu este o cursă a cărei țintă este viața veșnică. Nu înseamnă că cel care câștigă această cursă va primi drept premiu viața veșnică; din contră, doar persoana care are viață veșnică este calificată să alerge în această

cursă. Nu, sfârșitul acestei curse este acela că unii dintre participanți vor primi cununa, pe când alții nu o vor primi (vezi 1 Cor. 9:24-25).

Ce înțelegem prin cunună? Cununa reprezintă Împărăția. Înseamnă a domni, a avea stăpânire și glorie. Astfel că, a dobândi cununa înseamnă a câștiga Împărăția – adică a domni împreună cu Domnul Isus și a avea stăpânire și glorie. Iar a pierde cununa înseamnă a nu avea parte de Împărăție – a nu domni împreună cu Domnul, a nu avea stăpânire și glorie. Așadar, cununa este simbolul Împărăției. Pentru un creștin, a avea viață veșnică este un lucru sigur, însă a câștiga Împărăția depinde de alergarea lui.

De îndată ce o persoană este mântuită, ea este așezată de Dumnezeu într-o cursă care duce drept în Împărăție. Însă de cuvintele sale, de comportamentul său, de gândurile sale, de viața sa – într-un cuvânt de tot ce este el – depinde câștigarea sau nu a Împărăției. Așadar, credinciosul care refuză să alerge în cursă se socotește singur ca fiind nepotrivit pentru Împărăție, iar credinciosul care aleargă fără tragere de inimă își riscă șansele de a câștiga Împărăția. Dumnezeu a așezat pe fiecare credincios în această cursă. Dar a câștiga sau nu Împărăția este o problemă care depinde numai de el. Consacrarea lui, credințioșia și biruința lui îl vor ajuta să capete cununa. În ceea ce-i privește pe cei care iubesc lumea și umblă potrivit cărnii, ei nu vor dobândi Împărăția cerurilor – chiar dacă ei sunt posesorii vieții veșnice primite prin credința în Domnul Isus.

Doi

La cine se referă acești „martori” din Evrei 12:1? S-ar părea că se referă la acei oameni mari ai credinței citați mai devreme în capitolul 11; însă nu către acei oameni arată ei, de fapt, ci către lucrurile înfăptuite de ei. Căci cuvântul „martor” este același cu cel folosit în Fapte 1:8, 1:22, 2:32, și, prin urmare, poate fi interpretat și ca referindu-se la lucrurile despre care ei mărturiseau. Cuvântul lui Dumnezeu de aici spune că mărturiile date despre lucrurile înfăptuite de acești oameni ai credinței ne înconjoară ca un nor.

Ce vor să dovedească aceste mărturii? Ele vorbesc despre acea

„mântuire așa de mare” a lui Dumnezeu (Evr. 2:3-4). Această mântuire mare nu se referă la iertarea păcatelor, ci ea arată spre Împărăție. Pentru că Împărăția este ținta spre care alergăm. Dumnezeu ne înconjoară cu așa de mulți martori pentru ca să ne încurajeze să trăim o viață de credință, să alergăm în cursă și să dobândim slava Împărăției. Chiar dacă ceea ce credeau oamenii mari ai credinței, menționați în capitolul 11, poate că nu are legătură directă cu Împărăția, credința lor le-a fost cursa de alergare, iar ei au continuat să creadă în ciuda oricărui lucru – adică, au lăsat totul pentru ca să sfârșească cursa. Ei au primit întocmai ceea ce au crezut, adică unii au fost răpiți, alții au fost înviați, alții au dobândit țara și alții au fost salvați de la pieire. Dar aceste lucruri nu reprezintă darul final pe care Dumnezeu li l-a promis. Ceea ce ei au primit prin credință nu sunt altceva decât dovezi care să-i asigure că vor primi și Împărăția promisă: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evr. 11:39-40). Care este promisiunea la care se face referire aici? Este Împărăția: acei oameni aveau deja mărturia că Dumnezeu le va da Împărăția.

„Un nor așa de mare de martori” – Datorită credinței lor, Dumnezeu le-a dat har. El a răspuns rugăciunilor lor și a făcut minuni, arătând astfel că este mulțumit de alergarea lor în cursă și că le va da Împărăția. Fiind înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să alergăm și noi în cursa credinței.

Dumnezeu a așezat înaintea noastră Împărăția, a pus înaintea noastră o cursă în care trebuie să alergăm. La finalul ei, ne așteaptă eșecul sau biruința. Aceluia care va birui îi va fi dat să domnească împreună cu Cristos, dar cel care va fi înfrânt, chiar dacă este mântuit, nu va avea parte de slava Împărăției.

Trei

Cursa este de-acum înaintea noastră, așadar alergătorii trebuie să „dea la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de

ușor”. În alergarea în cursă, două lucruri sunt extrem de importante: primul, să dăm la o parte orice piedică și, al doilea, să dăm la o parte păcatul.

Să vorbim mai întâi despre a da la o parte păcatul. Păcatul este cel care împiedică cel mai mult progresul. El descalifică oamenii din alergare. Păcatul este încălcarea regulilor, iar celui care încalcă regulile nu-i este îngăduit să alerge în cursă. Este scos din cursă.

Credinciosul trebuie să dea deoparte și să părăsească păcatul pe care-l cunoaște. Fie el gelozie, mândrie, necurăție de inimă, minciuna buzelor, iuțimea sau pofta neînfrânată – păcatul îl face nepotrivit pentru cursă. Cel care a pierdut privilegiul de a alerga în cursă pierde posibilitatea de a intra în Împărăție și de a domni cu Cristos. Un creștin trebuie să stea pe terenul din Romani 6:6 și 6:11 și să se socotească mort față de păcat. Să părăsească păcatele și să nu permită păcatului să stăpânească peste el. De asemenea, trebuie să predea mădularele sale lui Dumnezeu ca instrumente ale dreptății. Orice Îl întristează pe Domnul trebuie să mărturisim sincer, să ne pocăim și să părăsim pentru a primi iertarea lui Dumnezeu.

Nimeni care are o conștiință rea nu poate alerga în cursa care-i este pusă înainte. Să părăsim orice păcat și să nu ne complacem în el, căci altfel vom hrăni multă vreme o conștiință încărcată. Dacă am păcătuit împotriva cuiva, să ne cerem sincer iertare. Dacă am păgubit pe cineva, trebuie să facem totul ca să restituim ce am luat. Nu trebuie să mai existe nicio greșală împotriva cuiva care să nu fie îndreptată. Nu vă temeți de pierderile pe care le-ați putea suferi sau că veți fi dați de rușine. Pentru că altfel nu veți putea alerga în această cursă. Trebuie să acordăm o atenție deosebită anumitor păcate care nouă nu ne par atât de grave. Căci acestea sunt păcatele care ne pot înfășura atât de ușor. Este scris despre Moise că el „a ales mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evr. 11:25,TBS). Aceasta arată clar faptul că păcatul are plăcerile lui. Multe păcate procură plăcere omului. Carnea omenească se desfătează în păcat pentru că păcatul îi oferă plăcere. Dar cel care are cu adevărat credință preferă să sufere mai degrabă persecuții și rușine decât să se bucure de plăcerea păcatului. Noi trebuie să ne împotrivim păcatului, altfel ne vom socoti singuri nepotrivii pentru Împărăție.

Să ne întoarcem acum la „a da la o parte orice piedică”. Ce este o piedică? O piedică poate să nu fie păcat, nici neapărat ceva foarte rău, însă, fără-ndoială, este ceva ce ne înfășoară ușor. Dacă noi nu dăm la o parte păcatul, suntem descalificați pentru totdeauna din cursă; însă atunci când nu dăm la o parte orice piedică, deși nu vom fi opriiți din alergare, cu siguranță vom fi împiedicați să alergăm iute. Unde s-a mai văzut să alerge cineva în cursă îmbrăcat în haină de blană? Orice lucru care ne împiedică să alergăm bine sau ne încetinește înaintarea poate fi considerat o piedică.

În secolul al XIX-lea a trăit un om care a fost foarte mult folosit de Domnul. El a petrecut foarte mult timp cu întocmirea unui dicționar în limba ebraică. Când a terminat lucrarea, a trimis-o prietenilor săi pentru a fi verificată. Toți i-au laudat lucrarea foarte mult. I-au spus că, o dată ce lucrarea va fi publicată, va deveni automat un erudit foarte cunoscut. Însă, acest frate a ars manuscrisul. Pentru că, a spus el, în timp ce lucra la redactarea lui, a simțit că dragostea lui pentru Domnul, cât și dragostea lui pentru suflete au scăzut foarte mult. Astfel că verificarea și corectarea prealabilă, precum și publicarea manuscrisului i-ar fi luat și mai mult din timpul și energia lui. De aceea, a tras concluzia că era mai bine să-l ardă. Ei bine, acțiunea de a verifica și a tipări un manuscris nu este păcat în sine, totuși, pentru el, aceasta a constituit o mare piedică. În consecință, acționând după cum a hotărât, acest frate a scăpat de o piedică.

Sunt lucruri în viața ta care poate că nu pot fi catalogate drept păcătoase, dar oare nu sunt ele piedici pentru tine? Presupune că ai de alergat într-o cursă și cineva îți cere să mănânci un castron mare de macaroane sau să alergi îmbrăcat cu o haină de blană voluminoasă. Crezi că vei putea alerga în aceste condiții? Fie ca noi să vedem că trebuie să dăm deoparte orice piedică, după cum trebuie și să o rupem cu păcatul. Nu putem să alergăm bine dacă avem tot felul de piedici inutile.

Eșecul lui Lot a fost de domeniul piedicilor. Lot nu a fost o persoană rea; din contră, apostolul l-a numit de două ori un om drept care era „foarte apăsător de viața destrăbălată a celor stricați” (2 Petru 2:7-8, TBS). Cu toate acestea, viața lui a fost foarte diferită de viața lui Avraam. Acesta din urmă trăia în pustie, iar Lot trăia în cetate. Avraam locuia în corturi, iar Lot locuia într-o casă. Aici se vede marea diferență dintre ei – unul era ușor, nestingherit de piedici, celălalt avea prea multe. Lot

putea încă să alerge, cu anumite piedici, însă el a alergat în cursa vieții lui foarte anevoios – atât de anevoios că în cele din urmă a renunțat la ea și a fost înfrânt.

Cât de mult avem nevoie să luăm aminte la cuvintele din Marcu 4! În acest pasaj, Domnul spune că o viață este lipsită de roadă nu din pricina păcatului, ci din pricina piedicilor – căci El spune că „năvălesc în ei grijile acestei lumi, înșelăciunea bogățiilor și poftele pentru alte lucruri, care înăbușă Cuvântul și îl fac astfel neroditor” (v.19, TBS). Chiar și una singură din mulțimea de griji lumești (nu neapărat păcat) poate face ca cineva să fie neroditor. De exemplu, deși bogățiile nu reprezintă un păcat, ele ne împiedică să mergem cu toată viteza înainte. Cei care doresc să se îmbogățească nu pot să alerge bine. Chiar și în ceea ce privește îndatoririle pe care Dumnezeu ni le-a încredințat, noi trebuie să le îndeplinim cu credincioșie, însă, dacă inima noastră se înfășoară în vreuna din ele, atunci vom alerga cu mare greutate.

Dați-mi voie să repet că o piedică nu reprezintă neapărat un păcat. De multe ori o piedică poate fi privită ca un lucru legitim. Dar ea este o piedică ce reduce viteza celui care aleargă. Pentru cineva o piedică o poate constitui chiar prietenul său foarte apropiat, sau o poziție mult râvnită, sau un strop de ambiție lumească, o casă mult visată, o mâncare delicioasă sau o haină superbă. Acestea și multe altele pot să nu fie în ele însele păcate, dar toate micșorează viteza cu care cineva înaintează.

Din acest motiv trebuie să ne punem întrebarea dacă este vreun păcat care ne împiedică să alergăm sau dacă este vreo piedică ce ne încetinește ritmul. Păcatul descalifică cu totul o persoană din alergare – adică o scoate din cursă. Pe de altă parte, piedica oprește pe cineva să alerge *eficient* și îi consumă energia într-un mod neprofitabil. Dați-mi voie să întreb: Care este păcatul care te înfășoară pe tine? Care este piedica ta? Fie ca să ne cercetăm cu atenție și să abandonăm degrabă aceste lucruri.

Patru

Noi, cei care alergăm în această cursă, nu trebuie doar să dăm la o parte păcatul care ne înfășoară ușor și orice piedică inutilă, ci

trebuie, de asemenea, să alergăm în această cursă „cu răbdare” (TBS). De ce cu răbdare? Pentru că răsplata nu se primește la începutul, nici la mijlocul cursei, ci tocmai la sfârșitul ei. Ea este dată după ce a fost făcut și ultimul pas din cursă. Poți să alergi bine la început, chiar și pe parcursul cursei să alergi bine, dar se poate ca tocmai la final să nu alergi bine.

A câștiga cursa presupune a câștiga la început, a câștiga pe parcurs și a câștiga la sfârșitul ei. Înainte de a ajunge la capăt, nimeni nu are garanția că va primi premiul. Cineva ar putea eșua chiar la ultimii cinci pași. Odată, într-o cursă de 200 de metri lungime, un bărbat a alergat în fruntea plutonului, la o distanță de aproximativ 20 de metri de el, aproape întreaga cursă, dar a căzut brusc cu doar 2 metri înainte de final. Ca să câștige, o persoană trebuie să fie foarte atentă. Înainte ca să treacă linia de final, nimeni nu se poate mândri că a câștigat deja premiul. Chiar apostolul Pavel a fost nevoit să spună: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte” (Fil. 3:12). Dacă acest lucru a fost adevărat cu privire la Pavel, cum stau lucrurile cu noi?

Ce se înțelege prin cuvântul „să alergăm” din expresia „să alergăm cu răbdare”? A alerga nu înseamnă a sta pe loc, nu înseamnă nici a merge agale. A alerga înseamnă a înainta cu viteză. A alerga înseamnă a folosi un timp minim pentru a acoperi o distanță maximă. Așadar, trebuie alergat repede. Deoarece sunt mulți participanți într-o cursă, cel care vrea să câștige premiul trebuie să alerge înaintea tuturor. Dacă o persoană câștigă sau pierde, depinde de cât de repede sau de încet aleargă. Dacă pierde timpul și hoinărește fără scop în afara cursei, este sortit eșecului.

Acest pasaj din Evrei 12:1-3 mai spune și că noi alergăm „în cursa care ne-a fost pusă înainte” – aceasta însemnând că nu există decât o singură cale și aceasta este cursa care ne stă înainte. Noi nu putem alege calea care ne-ar plăcea nouă; trebuie să alergăm în cursa pe care Dumnezeu Însuși ne pus-o înaintea noastră. Care participant într-o cursă de atletism ar îndrăzni să pășească dincolo de linia trasată pentru o astfel de cursă? Toți trebuie ca să alerge în cadrul limitelor stabilite. Acesta este și înțelesul pasajului din 2 Timotei 2 care spune că „cine luptă la jocuri nu este încununat dacă nu s-a luptat după

rânduiei” (v.5) – adică, potrivit regulilor stabilite. Cât de jalnic faptul că mulți creștini aleargă plini de zel, dar nu aleargă potrivit regulilor cursei pe care *Dumnezeu* ne-a pus-o înaintea. Zelul nostru, efortul și activitatea noastră nu se pot substitui regulilor și vocii lui *Dumnezeu*. A alerga în afara vocii lui *Dumnezeu* înseamnă a suferi pierdere. De vreme ce *Dumnezeu* ne-a pus înaintea cursa, noi trebuie să alergăm în ea înainte de a ne putea aștepta la premiu.

Cinci

Picioarele noastre trebuie să alege în limita granițelor pe care *Dumnezeu* le-a stabilit pentru noi, însă, mai mult de-atât, ochii noștri trebuie să „privească ținta la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, adică la *Isus*” (Evr. 12:2a, ASV.). Potrivit originalului, aceasta s-ar putea traduce „să ne întoarcem privirile la *Isus*” – înțelegând prin aceasta că trebuie să ne întoarcem privirile de la toate celelalte lucruri din jurul nostru și să privim numai la *Isus*. Să nu privim la nimic altceva decât la *Isus*. Privind la El, putem să alergăm pe calea cea dreaptă. Sunt multe lucruri în jurul nostru care pot foarte ușor să ne capteze atenția și să ne abată de la țintă. Doar întorcându-ne privirea către *Isus* vom putea să ne continuăm alergarea în cursa lui *Dumnezeu*.

Este scris că *Isus Cristos* este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Credința noastră se trage din El și se și sfârșește în El. Ceea ce noi credem este El și numai El. O dată ce am fost așezați în Domnul, trebuie să rămânem fără întrerupere în El. Gândirea noastră trebuie să fie ațintită asupra Lui. Nici sfințenia, nici biruința, nici dragostea desăvârșită, nici botezul cu Duhul Sfânt, nici râvna pentru câștigarea sufletelor pierdute pentru Domnul, niciun alt conflict spiritual nu trebuie să ne îndepărteze inima de la El. De la început până la sfârșit, este Domnul *Înșuși*. Credința noastră *Îl* are pe El atât sfârșit, cât și început. În afară de El, noi nu privim la nimic altceva. Firește că, dacă privim numai la El, continuu, atunci sfințenia, biruința și toate celelalte lucruri se vor vedea într-adevăr în viața noastră. Dar dacă noi căutăm ceva în afara lui *Cristos*, acel ceva ne va devia calea. În această cursă spirituală, avem nevoie să *Îi* cerem lui *Dumnezeu* să ne

arate prin revelație că *toate* lucrurile se află numai în *Cristos*. Iertarea, îndreptățirea și nașterea din nou sunt în *Cristos*. Sfințenia, biruința și plinătatea Duhului Sfânt sunt, și acestea, tot în *Cristos*. *Cristos* este totul. El este Începutul tuturor începuturilor și Sfârșitul tuturor sfârșiturilor. Pe scurt, tot ce avem este în El. Despărțiți de Domnul nu putem alerga în cursa care ne-a fost pusă înainte.

„A ne întoarce privirea” este condiția pentru a privi la Domnul. Dacă nu ne întoarcem ochii de la alte lucruri, nu vom privi la Isus. Dacă cineva care aleargă s-ar uita înapoi și înapoi, nu ar putea să alerge eficient. Ar putea să o ia pe un drum greșit, pe un drum lăturalnic, sau chiar ar putea să se oprească definitiv din alergare. De aceea, Dumnezeu ne-a chemat să nu privim la nimic altceva în afară de Domnul Isus. Mai mult, autoanaliza și o privire îndreptată întotdeauna spre sine dăunează alergării noastre spirituale. A privi la noi, a ne analiza simțirile, a ne preocupa tot timpul de progresul făcut sau a fi preocupați peste măsură de starea noastră spirituală, toate acestea ne stânjenesc înaintarea. Unul dintre cele mai mari pericole în alergarea noastră în cursă este acela de a fi peste măsură de preocupați de progresul făcut, astfel încât, fără să ne dăm seama, să cădem în autoanaliză și să nu ne mai întoarcem privirile la Isus.

Așadar, ce înseamnă a privi la Isus? Înseamnă a nu privi la sine. A privi numai la Isus înseamnă a fi atât de atras de El, încât o persoană lasă la o parte lumea ei interioară și devine una cu Cel la care privește. Ce fel de Isus este Acela la care privești tu? Tu privești la un Isus care este atât Autorul, cât și Desăvârșitorul credinței tale – Isus cel atotcuprinzător. Așadar, secretul înaintării spirituale este acesta: a ști cum să nu rămâi pe terenul eului tău. Cel care știe să nu privească la el însuși este cu adevărat binecuvântat. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne dea revelație, să ne facă să cunoaștem ce înseamnă „a ne întoarce privirile” și cum să nu privim la noi înșine într-un mod greșit.

Șase

Toate aceste lucruri despre care am discutat ne conduc acum să privim la modul în care Domnul Isus Însuși a alergat în cursă: „Care,

pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evr. 12:2b, TBS). Domnul Isus a privit la bucuria care-I era pusă înainte și a alergat direct către ea. Despre ce bucurie este vorba? Nu a spus El Însuși: „Bine, rob bun și credincios; ... intră în bucuria Stăpânului tău” (Mat. 25:21)? Aceasta arată spre bucuria Împărăției de o mie de ani. Este adevărat că Domnul nostru a ascultat de Dumnezeu Tatăl Său deoarece aceasta era natura Sa. Dar în Biblie mai găsim și un alt fapt, anume că răsplata și promisiunea lui Dumnezeu – îndeosebi cea referitoare la Împărăție – au avut în mod clar o anumită influență asupra vieții lui Isus. Datorită bucuriei care I-a fost pusă înainte, Domnul nostru Isus a alergat în cursa Sa pământească, suferind atât rușinea, cât și crucea.

Oare de ce, în versetul dinainte, autorul acestui pasaj din Evrei folosește numele „Isus” și nu „Cristos” sau „Domnul Isus” (care este titlul Său după înviere) pentru a-L identifica pe Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre? Noi știm că „Isus” este numele Domnului ca om. Dumnezeu ne cheamă, așadar, să privim la Isus, pentru că El vrea ca noi să privim la latura umană a Domnului. Faptul că a fost ascultător de Dumnezeu, prin natura Sa, ține de latura divină a Domnului. Dar faptul că a disprețuit rușinea și a îndurat crucea pentru bucuria care-I era pusă înainte, aceasta este latura Sa umană. Duhul Sfânt l-a inspirat pe autor ca aici să-L numească Isus, descoperindu-ne astfel că, privind la umanitatea Sa, putem spune că gândul la răsplată L-a influențat pe Domnul. Este adevărat că noi Îl ascultăm pe Dumnezeu pentru că Îl iubim. Dar mai este o față a acestui adevăr, și anume că Dumnezeu folosește răsplata pentru a ne încuraja să-I fim credincioși. Și de aceea, nu este greșit ca noi, copiii Lui, să slujim cu credințioșie pentru a primi răsplata viitoare.

De ce spune Pavel: „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă”? Răspunsul pe care-l dă singur este că ar putea câștiga „premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus” (Fil. 3:13,14). Din moment ce Dumnezeu cheamă oamenii să câștige răsplata, premiul, și din moment ce Pavel lasă totul ca să-l câștige, credem că Dumnezeu este mulțumit dacă noi Îi slujim cu credințioșie pentru a primi această răsplată.

Domnul nostru „a disprețuit” și „a suferit” pentru bucuria Împărăției. Cum stau lucrurile cu noi? Am lăsat noi totul pentru gloria Împărăției viitoare? Facem noi ceea ce nu am vrea să facem sau nu facem ceea ce am vrea să facem pentru a primi răsplata lui Dumnezeu? Dacă această bucurie a putut să-L atragă pe Domnul nostru, de ce nu ne-ar putea atrage și pe noi? Credincioși fără număr, atât din vechime cât și din prezent, au lăsat totul ca să-L urmeze pe Domnul de dragul gloriei Împărăției; cum rămâne cu tine și cu mine?

Șapte

Acest Isus la care noi privim este Cel care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, „a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evr. 12:2b, TBS). În principiu, și noi trebuie să alergăm în aceeași cursă ca și El.

Rușinea a venit din partea oamenilor, însă El a disprețuit-o. Crucea i-a fost dată de Dumnezeu, dar pe aceasta a suferit-o. El nu a fost tulburat de înțelegerea greșită a oamenilor, de a fi fost alungat, de acuzații, de faptul că a fost părăsit sau condamnat. Și asta nu pentru că rușinea îndurată nu a fost profundă; de fapt, rușinea pe care El a suferit-o întrece rușinea trăită vreodată de vreun om. Nici din cauză că natura Lui sfântă este insensibilă la rușinea de a fi batjocurit; din contră, sensibilitatea Lui este mult mai mare decât a celorlalți. Însă, Isus a disprețuit rușinea și a nu a luat în seamă batjocura. Crucea pe care I-a dat-o Dumnezeu nu a fost ușoară. Toate prin câte a trecut, înaintea oamenilor, a duhurilor rele și a sfinților îngeri, nu s-au dovedit lipsite de suferință. Cu toate astea, Domnul nostru a suferit crucea. El a acceptat-o și a îndurat-o. Și care a fost rezultatul final? El ajunge la capăt triumfător: „stă la dreapta tronului lui Dumnezeu”, așteptând clipa revenirii Sale glorioase.

Dar, spre deosebire de Domnul nostru, cu câtă încrâncenare încercăm noi să ne salvăm pielea ! Ne temem de rușine, ne temem să nu fim înțeleși greșit, ne temem de critică și de împotrivire din partea oamenilor. Ne străduim să plăcem tuturor. Evităm rușinea,

nu vrem să ne lepădăm de noi înșine, nici să suferim rușinea de dragul Domnului. Iar atunci când alții reușesc să ne facă de rușine, o îndurăm, dar în silă. Nu suntem dispuși să acceptăm fără crâcnire sau protest rușinea care mai scurtează din viața eului nostru.

Mai mult, nu vrem să purtăm crucea pe care Dumnezeu ne-o dă. Noi nu am umblat pe calea crucii. Nici măcar nu știm ce este această cale a crucii. Nu ne dăm seama că tot ce vine în viața noastră este îngăduit de Dumnezeu. Tot ce este împotriva voii noastre, tot ceea ce face să fim înțeleși greșit, tot ceea ce ne face să suferim, tot ceea ce ne pune piedici în cale sau ne spulberă speranța este o cruce pe care Dumnezeu ne-o dă. Dar cum reacționăm noi față de această cruce? Ne împotrivim noi în inima noastră? Ne plângem oamenilor? Tânjim noi să evităm aceste dificultăți? Să recunoaștem că lipsa unei atitudini de supunere ne va împiedica să alergăm eficient pe cale.

Ori de câte ori Dumnezeu îngăduie să vină peste noi o cruce, El are un motiv anume. Fiecare cruce are misiunea ei spirituală, adică este trimisă ca să împlinească ceva anume în viața noastră. Dacă suferim după voia lui Dumnezeu – așa cum Domnul Isus a suferit crucea (să remarcăm, însă: crucea *Lui* a fost pentru ispășirea păcatului, în timp ce a *noastră* nu are acest rol) – viața noastră naturală va suferi un tratament mai profund, făcând mai mult loc pentru a fi umpluți cu viața de înviere a Fiului. Împotrivirea noastră, nesubordonarea sau lupta noastră vor împiedica realizarea scopului lui Dumnezeu și astfel, misiunea crucii în viața noastră va eșua.

Opt

Dumnezeu Îl așază pe Domnul Isus înaintea noastră pentru ca să-L urmăm. Și, în concluzie, Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său să ne „uităm cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evr. 12:3). Noi trebuie să privim cu luare aminte, cum, pas cu pas, Domnul nostru a suferit ocară, prigoana, a suferit să fie maltratată, părăsit, bătut și răstignit (crucea, într-adevăr, are latura ei umană). Și dacă privim la

toate acestea, nu vom ajunge să ne pierdem inima. Când Domnul le-a vorbit ucenicilor Săi despre cum avea să sufere pe pământ, a spus că: „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său” (Mat. 10:24). Noi nu ne putem aștepta să fim tratați mai bine decât a fost Domnul Isus. Apoi El a continuat, spunând că „ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robului să fie ca domnul lui” (Mat. 10:25a). Ne este de-ajuns dacă tratamentul pe care ni-l aplică lumea nu este mai bun decât cel aplicat Domnului Isus, căci „Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui?” (Mat. 10:25b). De vreme ce *El* a suferit o împotrivire așa de mare din partea lumii, noi să nu fim tratați la fel? Dacă ne gândim la aceste lucruri, nu ne vom pierde inima atunci când vom suferi rușine și împotrivire.

În alergarea în cursa pentru Împărăție, cel mai cumplit lucru este să ajungi epuizat și să cazi de oboseală în sufletul tău. Sufletul este acea parte din ființa omenească care cuprinde laolaltă sentimentele, gândirea și voința. Când sufletul cade de oboseală, își pierde tăria. Voința lui slăbește, sentimentele se răcesc, iar mintea se întunecă. Totul devine gol, tindem să lăsăm lucrurile în derivă, iar cununa viitoare o lăsăm în voia sorții. O mare ispită în alergarea noastră este să o lăsăm mai moale și să nu mai alergăm din toate puterile pentru câștigarea cununii cerești, pe măsură ce forțe vrăjmașe par să-și concentreze puterile ce ne depășesc rezistența.

Dar, dacă ne gândim la Domnul Isus și cugetăm la experiențele Lui, nu ne vom permite să încetinim ritmul. Să ne aducem aminte ce se spune despre Ghedeon și cei 300 de oameni ai săi: „obosiți, dar urmărind pe vrăjmaș” (Judec. 8:4). Chiar dacă simțim că ne lasă puterile, trebuie să alergăm.

Fie ca să fim acei alergători care aleargă până la capătul cursei. Chiar dacă pe parcursul drumului suntem răniți – întâmpinând, din partea oamenilor, împotrivire, neînțelegere și respingere – trebuie să ne îmbărbătăm în duhul nostru și să continuăm să alergăm de dragul Domnului Isus. Cine, dintre cei care se află într-o cursă, va primi cele mai multe aplauze din partea oamenilor? Oare nu cel care a fost rănit, dar care continuă să alerge până ce câștigă premiul? De aceea, chiar dacă suntem răniți sau suferim sau părem învinși, aceasta nu

trebuie să fie o problemă. Cel mai bun lucru care ne rămâne de făcut este să ne ridicăm și să alergăm. Să ținem minte un lucru: nimic nu contează atâta timp cât suntem încă pe drum; judecata se va face abia la sfârșitul cursei. De aceea, să nu renunțăm la cursă, oricare ar fi motivul. Să nu ne pierdem inima și să nu cădem de oboseală. Din contră, să ne întoarcem privirea către Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, și să alergăm până la capătul cursei care ne-a fost pusă înainte.